

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΣΕΑΜΗΝΟ Β')

Ἀθήνα, 1 τοῦ Νοέμβρη 1921

ΑΡΙΘ. 748 (ΦΥΛ. 9)

ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Χαρά στήν κρήνη ποῦλαμψαν τὰ μάτια ἐρωτημένα.
Χαρά στή χλόη πού ἀγκάλιασε τὰ κάλλη τὰ παρθένα.
Κ' ἔνωσε ὁ ἥλιος νὰ ξυπνάει τὸν τέτιον ἐρωτά σου
μὲς τὸ νεράκι παίζοντας κ' ἐχλώμιανε μπροστά σου.
Ποῖός εἶδε ἀνθὶ χρυσόξανθο, πού τὸ κεφάλι γέρνει
μὲς στὸν καθρέφτη τοῦ νεροῦ: Κι ὁ Ζέφυρος τοῦ φέρνει
στὸ βραδυνὸ ξεψύχισμα, νὰ κλαίει στὸ θάνατό του
σβυστή φωνή, μακρὰ φωνὴν ἀπ' τὴ θλιμμένη Ἠχώ του.

Ο ΑΣΩΤΟΣ

Ἀνοίγει ἀνέγγιχτη, καλέ, τοῦ πατρικοῦ σου ἡ πόρτα.
Στὸ πάτημά σου κελαῖδούν καὶ τὰ ξερά της χόρτα.
Κι ἀκοῦς; Στὸ στάβλο πῶς μουγγάει τὸ σιτεντὸ μοσχάρι.
Τὸ σφάζω, γιὰ πανάκριβε, γιὰ τὴ δική σου χάρη.
Διπλὸ τὸ μέλι μᾶς μηνάει χρυσὸ μιλισσολόδι.
Νεκρὴ εἴταν καὶ ζωντάνεψε στὸ διάβα σου κ' ἡ χλόη.
Ἐδλογημένα τὰ φτερά ποῦ σέφεραν τοῦ ἀνέμου.
Γιὰ πέσε στίς ἀγκάλες μου: Γλυκὲ μου ἀμαρτωλέ μου!

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΑΝΗΛΙΚΗΣ

Πλαγιάζαν αὐροφίλητα στὸ διάβα τ' ἀσφοδέλια
καὶ στοὺς ἀγροὺς τὸ λάλημα σωπαῖναν τὰ γαρδέλια.
Λάμπει ἱλαρὸ χαμόγελο στὴ νεκρωμένη εἰδή σου
Τὴ θύρα ὡς εἶδες ὁ Ἄγγελος ν' ἀνοῖ τοῦ Παραδείσου.
Καλῶς τηνε! πού ἀξιόθηκες στὰ Οὐράνια ἀπάνω κ' εἶδες
ὅ,τι σοῦ μήγαγε ὁ ἔρωτας μὲ τίς ἀκροφτερίδες
Ἄβλο πού τ' ἄγγιγμα εἴτανε. Κι ὅ,τι δὲν εἶχε νιώσει
σ' ἐνὸς Ἀγγέλου ἀγκάλιασμα πάει νὰ τ' ἀποτελειώσει.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Φῶς ἱλαρὸ νιογέννητο περὶχυνε τὴν πλάση
καὶ νὰ τὸ πιεῖ ποθεῖ ἡ ψυχὴ σ' ἓνα ὀπαλένιο τάσι.
Στὸ χάος τὸν ἔρωτα ἔσμιξε καὶ νὰ στραγγίσει θέλει
πρωτόφαντη, ἀδοκίμαστη, ξανθὴ μὴ στάλα μέλι.
Σὲ βυθὸ πάλι κύλησε, καίτὸ γιατί δὲν ξαίρει.
— Μὴν εἶδατε τὸ πού ζητάει φωτόπλουμό της ταίρι;
Θαμπὸ ὄνειρο πού σβύστηκε: Καὶ τ' ἀχνὰ χεῖλια λένε.
— Πότε ναρθεῖ ἡ γλυκεῖα στιγμή νὰ σ' εὕρω, ἀγαπημένε!